

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 169/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. októbra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť E. K., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. M. B., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 150/2005 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 44/96) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 150/2005 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 44/96) p o r u š e n é b o l i .

2. E. K. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 300 € (slovom tisícristo eur), ktoré j e Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý uhradiť E. K. trovy právneho zastúpenia v sume 265,92 € (slovom dvestošesťdesiatpäť eur a deväťdesiatdva centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. M. B., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 169/09-12 zo 16. júna 2009 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť E. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 150/2005 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 12 C 44/96).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že ako právny nástupca M. K., rod. K., zomrelej..., vystupuje v pozícii navrhovateľa v 8. rade v konaní o zaplatenie sumy 1 886 986,70 Sk s príslušenstvom vedenom pred okresným súdom. Konanie začalo 17. januára 1996.

Sťažovateľ zdôraznil, že *„prvé pojednávanie... bolo vytýčené skoro až po 9 mesiacoch na deň 6. 9. 1996“*, pričom okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 12 C 44/96-65 z 29. októbra 1996. Po potvrdení predmetného rozsudku Krajský súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) nadobudol odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu právoplatnosť 29. septembra 1998. Rozsudok odvolacieho súdu napadli navrhovatelia v 10. a 11. rade dovolaním, na základe ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 26. novembra 2003 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V priebehu dovolacieho konania došlo aj k úmrtiu právnej predchodkyne sťažovateľa.

Krajský súd na základe rozsudku najvyššieho súdu zrušil rozsudkom z 21. marca 2005 rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd *„opäť vo veci nekonal až do dňa 4. 12. 2006, kedy zaslal právnym zástupcom žalobcov výzvu, aby v lehote 5 dní bolo doplnené podanie žalobcov v I. - 11. rade vzhľadom k tomu, že v priebehu konania došlo ku smrti niektorých z účastníkov konania“*.

Podľa sťažovateľa *„prvostupňový súd nepostupoval správne najmä pri tom, keď spôsobil priedahy nenariadením termínu pojednávania a zostal nečinný neprimerane dlhú dobu“*, v dôsledku čoho *„došlo k neprimeraným, neodôvodneným a značným priedahom v konaní po doručení rozsudku Najvyššieho súdu SR“*.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti vyzval 16. júla 2009 predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril z hľadísk relevantných na meritórne rozhodnutie o nej, aby zaslal predmetný súdny spis a aby oznámil, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 14. augusta 2009 podpredseda okresného súdu zdôraznil, že *„od podania sťažnosti nemá sudca spis k dispozícii v dôsledku odvolacieho konania a v dôsledku toho, že navrhovatelia neefektívne postupne po jednom podávajú sťažnosti na ústavný súd. Od podania sťažnosti tak Okresný súd Žilina*

nespôsobuje žiadne prieťahy...“. Poukázal na súvisiacu vec vedenú pred ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 10/08, ku ktorej sa už vyjadril tak, že ju považuje za nedôvodnú, a na tomto stanovisku naďalej zotrúva. Okresný súd totiž „počas celej doby súdneho konania disponoval... spisovým materiálom len približne 5 rokov. Počas tohto obdobia... vo veci riadne konal a prípadné obdobie, ktoré by bolo možné považovať za prieťahy v konaní bolo spôsobené predovšetkým účastníkmi konania. Okresný súd Žilina musel uskutočniť viaceré úkony, odstrániť vady podaného návrhu za účelom jeho riadneho prejednaní. Okrem toho v priebehu súdneho konania došlo k viacerým úmrtiam účastníkov konania, čo skomplikovalo postup súdu.“.

K časovému úseku po zaslaní posledného vyjadrenia k jednej zo súvisiacich sťažností (19. marca 2008) predseda okresného súdu uviedol, že „v tomto čase bol spisový materiál na Krajskom súde Žilina, a preto Okresný súd Žilina vo veci objektívne nemohol konať. Spis sa z Krajského súdu Žilina vrátil až v mesiaci máj 2009 a v súčasnej dobe sa nachádza na Ústavnom súde v Košiciach“. V závere svojho vyjadrenia predseda okresného súdu vyjadril súhlas na konanie o podanej sťažnosti bez ústneho pojednávania a pripojil vyjadrenie zákonného sudcu (obsahovo z pohľadu argumentácie v zásade totožné s vyjadrením predsedu okresného súdu) a túto chronológiu úkonov v spornej veci:

„17. 1. 1996 – podaný návrh

18. 4. 1996 – vydané predbežné opatrenie a vytýčený termín na 6. 9. 1996

6. 9. 1996 – pojednávanie odročené na 27. 9. 1996

27. 9. 1996 – pojednávanie odročené na 29. 10. 1996

29. 10. 1996 – vyhlásený rozsudok

24. 2. 1997 – výzva pre navrhovateľov na zaplatenie sup. za odvolanie, odvolanie doručené odporcom

19. 8. 1997 – spis zaslaný KS na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľov

29. 10. 1997 – KS rozsudok OS potvrdil a spis bol vrátený OS až 23. 9. 1998

23. 10. 1998 – navrhovatelia podali dovolanie

– na základe rozvrhu práce platného pre rok 1998 bol spis od 1. 8. 1998 pridelený Dr. D.

– na základe rozvrhu práce platného pre dok 1999 bol spis od 1. 4. 1999 opätovne pridelený Dr. C.

21. 9. 2000 – spis predložený NS SR, ktorý 23. 11. 2003 zrušil rozsudok KS a dňa 6. 2. 2004 spis doručil

21. 5. 2000 – uznesením sp. zn. 23 Co 55/04 Krajský súd rozsudok 12 C 44/96 zo dňa 29. 10. 1996 zrušil, ktoré bolo 30. 5. 2005 doručené účastníkom

16. 6. 2005 – navrhovatelia upresnili žalobný návrh

18. 7. 2005 – dotaz na odd. D bu, kedy zomrel navrhovateľ 6, dotaz na R. – zistenie adresy navrhovateľa 7), dotaz na Matriku Z., aby zaslali úmrtný list navrhovateľa 4)

16. 8. 2005 – dotaz na právnych nástupcov o 6), či vstupujú do konania ako účastníkmi konania, dotaz na odd. D tu – zistenie D konania po navrhovateľovi 4)

17. 2. 2006 – rozsudok NS a uznesenie KS doručiť právnym nástupcom po navrhovateľke 4) a tiež doručiť navrhovateľke 7). Výzva právnych nástupcov po navrhovateľovi 4), či vstupujú do konania.

20. 2. 2006 – doručiť rozsudok NS a uznesenie KS právnym nástupcom po navrhovateľke v rade 6)

6. 3. 2006 – dotaz na dedičov – právnych nástupcov navrhovateľa 4), že podanie, ktorým zahlásili vstup do konania je potrebné podpísať

10. 4. 2006 – spis predložený VSÚ za účelom vyrubenia sup. za podanú námietku zaujatosti

20. 4. 2006 – rozsudok NS a uznes. KS doručené práv. nást. navrhovateľa 4)

21. 4. 2006 – doručená výzva na zaplatenie sup. za námietku zaujatosti

20. 7. 2006 – spis vrátený z Ústavného súdu

27. 7. 2006 – spis zaslaný KS za účelom rozhodnutia o námietke zaujatosti

21. 8. 2006 – spis vrátený z KS bez rozhodnutia o námietke zaujatosti, nakoľko nebol dodržaný postup podľa § 15 O. s. p.

16. 10. 2006 – spis pridelený na vybavenie JUDr. H.

19. 2. 2007 – zamietnutý návrh na vydanie predbežného opatrenia.

12. 9. 2007 – rozhodnuté o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov navrhovateľov 1, 9, 10, 11, 12, 13 a vytýčený T: na 18. 12. 2007

5. 10. 2007 – rozhodnuté o pripustení zmeny návrhu navrhovateľov

5. 10. 2007 – spis predložený KS za účelom rozhodnutia o odvolaní odporcov 1, 4, 10, 11 voči uzneseniu o zastavení konania voči odporcovi 5)
7. 12. 2007 – rozhodnuté o pripustení zmeny návrhu navrhovateľov
18. 12. 2007 – pojednávanie odročené na 27. 12. 2007 za účelom vyhlásenia rozsudku
27. 12. 2007 – vyhlásený rozsudok
5. 3. 2008 – výzva pre navrhovateľov na zaplatenie sup. za odvolanie, odvolanie doručované odporcom na vyjadrenie
18. 4. 2008 – spis vrátený z ÚS SR
22. 4. 2008 – spis zaslaný KS ŽA na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľov
21. 7. 2008 spis vrátený z KS bez meritórneho rozhodnutia
14. 8. 2008 – rozsudok opätovne doručovaný navrhovateľke 6. 2)
19. 9. 2008 – spis opätovne predložený KS ŽA na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľov
20. 5. 2009 – spis vrátený z KS – vec zrušená
27. 5. 2009 – uznesenie KS doručované účastníkom konania a právny zástupcom. “

Dotknutý spis okresný súd nedoručil, keďže sa nachádzal na ústavnom súde v súvislosti s prerokúvaním sťažnosti iného sťažovateľa v rovnakej veci (sp. zn. Rvp 15127/08).

Vyjadrenie predsedu okresného súdu zaslal 17. augusta 2009 ústavný súd právnej zástupkyňi sťažovateľa s možnosťou zaujať k nemu stanovisko.

Právna zástupkyňa v stanovisku doručenom ústavnému súdu 17. septembra 2009 vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci, pričom k obrane okresného súdu založenej na tvrdení o postupnom podávaní sťažností jednotlivými účastníkmi sporného konania ústavnému súdu uviedla, že „*takýto postup nie je žiadnym právnym predpisom zakázaný... Ani táto argumentácia odporcu v 1. rade však neospravedlňuje tú skutočnosť, že od 17. 1. 1996 do dnešného dňa vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté.*“ Právna zástupkyňa súčasne predložila nové vyčíslenie trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu týkajúceho sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd zistil, že napadnuté konanie na okresnom súde nie je ku dňu rozhodovania v tejto veci právoplatne skončené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup okresného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Základnými kritériami na hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95). Predmetné konanie vedené okresným súdom, v rámci ktorého namieta sťažovateľ zbytočné prietahy, hodnotí ústavný súd ako konanie, ktoré po právnej stránke možno považovať za zložité, keďže právna otázka, ktorá bola v danom prípade riešená (týkajúca sa rozdelenia náhrady za pôdu, ktorá podľa právnej úpravy platnej v čase prerokúvania dedičstva pripadla do výlučného vlastníctva jednému z dedičov, by mala byť v prípade jej scudzenia rozdelená medzi ustupujúcich dedičov podľa výšky ich dedičských podielov), nebola dovtedy predmetom rozhodovania súdov, tak ako to už bolo hodnotené v náleze sp. zn. III. ÚS 62/06. Podľa názoru ústavného súdu vec vykazuje aj určitý stupeň faktickej zložitosti ovplyvnenej najmä počtom účastníkov konania a zmenami v dôsledku procesného nástupníctva po zomrelých navrhovateľoch.

Podľa druhého kritéria používaného na hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v konaní ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa sa nevyznačovalo pasivitou, ktorá by akokoľvek výrazne prispela k celkovej dĺžke posudzovaného konania. Sťažovateľ (i jeho právna predchodkyňa) sa pojednávaní zúčastňoval (s výnimkou pojednávania 27. decembra 2007) a reagoval včas a riadne na výzvy okresného súdu. V konaní vystupovalo viacero účastníkov na strane navrhovateľa, pričom niektorí z nich predovšetkým v období rokov 2006 a 2007 doručovali okresnému súdu návrhy, ktorými menili svoj žalobný petit či žiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov. Žiaden z týchto návrhov, ktoré prispeli k predĺženiu konania, však nebol návrhom sťažovateľa, preto

uvedené spomalenie priebehu konania pred okresným súdom nemožno pričítať na jeho ťarchu.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia relevantné z hľadiska posúdenia tretieho kritéria na posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd poukazuje na iné konania o sťažnostiach podaných podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré sa týkali rovnakého konania okresného súdu ako sťažnosť sťažovateľa. Išlo o konania vedené pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 62/06, II. ÚS 420/06, III. ÚS 44/07, II. ÚS 160/07 a sp. zn. I. ÚS 10/08, ktoré svojím návrhom vyvolali iní účastníci dotknutého konania. Vzhľadom na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 121 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) ústavný súd využil skutkové závery z uvedených právoplatne ukončených konaní aj pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa.

Ústavný súd s poukazom na skutkové závery už uvedených súvisiacich konaní konštatuje, že okresný súd bol v konaní nečinný od 4. februára 1999 do 5. júna 2000, ale pri hodnotení tohto obdobia je potrebné zohľadniť, že súdny spis bol od 28. júna 1999 do 6. decembra 1999 zapožičaný orgánom prokuratúry v súvislosti s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky, takže ako zbytočné prietahy možno z tohto obdobia označiť nečinnosť okresného súdu v trvaní viac ako 10 mesiacov.

Okresný súd bol nečinný aj v období od 5. septembra 2005 do 20. februára 2006 (5 mesiacov) a v období od 10. mája 2006 do 16. októbra 2006 (5 mesiacov).

V žiadnom z období zistenej nečinnosti sa spis okresného súdu nenachádzal na ústavnom súde, preto ústavný súd hodnotí obranu okresného súdu založenú na tvrdení, že vo veci konať nemohol z dôvodu sťažností podávaných jednotlivými účastníkmi konania ústavnému súdu, za nedôvodnú.

Pri hodnotení dĺžky nečinnosti okresného súdu v prerokúvanej kauze ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že spisový materiál bol z dôvodu podávaných opravných prostriedkov mimo dispozičnej sféry okresného súdu v období od 19. augusta 1997 do 23. septembra 1998, od 21. septembra 2000 do 30. mája 2005, od 5. októbra 2007 do 13. decembra 2007 a od 22. apríla 2008 do 20. mája 2009. Okresný súd teda počas konania disponoval súdnym spisom približne 6 rokov.

Aj napriek tomu, že zo skutkových okolností prerokúvaného prípadu i z právoplatných rozhodnutí ústavného súdu v súvisiacich veciach vyplýva aj podiel procesnej aktivity ostatných účastníkov konania, ba aj krajského súdu i najvyššieho súdu na celkovej dĺžke konania, nemohol ústavný súd opomenúť skutočnosť, že okresný súd prispel k 13 rokov trvajúcemu a stále právoplatne neukončenému konaniu nečinnosťou v dĺžke viac ako 1 rok a 8 mesiacov. V naznačených okolnostiach to odôvodňuje záver o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov i práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (sp. zn. III. ÚS 44/07 z 19. júla 2007) prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, preto v tejto veci už o rovnakom príkaze nerozhodoval.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 48 ods. 2 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä právnu a faktickú zložitost' predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania, podiel obdobia nečinnosti okresného súdu na celkovej dĺžke konania a v neposlednom rade aj tú skutočnosť, že ústavný súd vo veci zistil porušenie základného práva.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk. Ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu považuje za primerané priznať mu sumu 1 300 € (bod 2 výroku nálezu).

Pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou JUDr. M. B., ktorá ich vyčíslila v sume 412,02 €.

Advokátka vykonala dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a písomné podanie (sťažnosť). Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi náhradu

trov za úkon právnej zástupkyne – stanovisko doručené ústavnému súdu 17. septembra 2009, pretože obsah tohto procesného úkonu nepriniesol z hľadiska meritórneho rozhodovania o sťažnosti žiadne nové skutkové poznatky.

Ústavný súd sťažovateľovi priznal náhradu trov za úkony, ktoré boli vykonané v roku 2008. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) prislúcha ako základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 632,54 € pre úkony v roku 2008), čo predstavuje za jeden úkon v roku 2008 odmenu v sume 105,42 €. K tejto sume bolo potrebné pripočítať režijný paušál za dva úkony právnej pomoci, teda dvakrát 6,31 €. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa preukázala, že je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, bolo potrebné pripočítať k vyčíslenej sume náhrady trov právneho zastúpenia DPH 19 %. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 265,92 € (bod 3 výroku nálezu), pričom okresný súd je povinný zaplatiť ju na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2009